

РЕШЕНИЕ

№ 40862

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **8870** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.10а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Е. Л., гражданка на Т., [дата на раждане] , паспорт № U25147993, подадена чрез адв.П., против отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид D, издаден на 01.08.2025 г. от Консулско длъжностно лице – Съветник, консул в Генералното консулство на Република България в И., Т., по нейно заявление № IST25015675V/02.06.2025 г. В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона, като са изложени подробни съображения. Наведени са доводи за извършено нарушение на чл.8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека. От Съда се иска да отмени оспорения отказ, като присъди на жалбоподателя сторените по делото разноси съгласно представен списък. В с.з. жалбоподателката не се явява и не се представлява, но пълномощникът ѝ адв.П. е представил писмено становище, с което поддържа жалбата, моли за отмяна на административния акт, като развива доводи във връзка с желанието си да придобие българско гражданство, тъй като е от български произход. Ответникът – Съветник, консул в Генералното консулство на Република България в И., Т., не се явява и не изпраща представител.

Административен съд-София град приема за установено следното от фактическа страна:
С Решение № 13441 от 16.04.2025 г. на АССГ по адм дело № 10972/2024 г. е отменен Отказ от

04.10.2024 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид D, издаден от завеждащ консулската служба в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., който отказ е постановен по заявление от 09.07.2024 г., подадено от Е. Л.; и преписката е изпратена на ЗКС в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т. за ново произнасяне по указаното заявление. Решението е влязло в сила.

На 02.06.2025 г. жалбоподателката е подала в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., заявление за издаване на виза вид "D" /за дългосрочно пребиваване/ № IST25015675V. Към заявлението е представила удостоверение от Държавната агенция за българите в чужбина, че е от български произход; удостоверение за раждане; доклад с информация за историческо селище; Извлечение от семейния регистър; медицинска застраховка; национален паспорт на апликанта; разрешение за пребиваване в РБългария на Л. Н., баща на жалбоподателката; Решение № 13441 от 16.04.2025 г. на АССГ по адм дело № 10972/2024 г.; Договор за наем на недвижим имот от 02.07.2024 г., сключен между жалбоподателката и Н. Ю. М., за отдаване на недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица] – ползване на стая от жилището, със срок на договора една година, нотариално заверен; декларация за предоставен адрес на пребиваване при договор за наем, подписана от Н. Ю. М., с нотариална заверка на подписите; нотариален акт за собственост посочения недвижим имот; свидетелство за съдимост, съгласно което Е. Л. не е осъждана; Удостоверение от 02.07.2024 г. от "Интернешънъл Асет банк" АД, че Е. Л. има открита банкова сметка, с наличност 12 521 лв.

След разглеждане на подаденото заявление и доказателствата към него административният орган е приел, че апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. На основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ е издаден обжалваният Отказ за издаване на дългосрочна виза вид "D" (л.43-гръб) по заявление жалбоподателката № IST25015675V/02.06.2025 г. Като допълнителни забележки в оспорения отказ е посочено, че по данни на наемодателя кандидатката е устроена и живее в Република Т. Няма намерение да се установи продължително или постоянно в Република България. Изложен е мотив, че целта ѝ е да пътува до Република България краткосрочно. Отказът е съобщен на жалбоподателката на 01.08.2025 г.

В хода на съдебното производство бяха приети следните писмени доказателства:

Писмо рег.№ М-10328/07.10.2025 г. от ДАНС, от съдържанието на което се установява, че молителят не представлява заплаха за националната сигурност на Република България. Специализираният орган е посочил, че за Е. Л. процедурата по даване на становище е осъществена от ТД "Национална сигурност"-гр.К., което е положително /л.62/.

Писмо рег.№ 534600-89340/07.10.2025 г. от ОД на МВР-К. /л.63/ с приложено Становище УРИ 292р-20408/21.07.2025 г., от което се установява, че компетентните власти са извършили проверка на посочения в искането за издаване на виза адрес в [населено място], [улица], при която е установен Н. Ю. М., собственик на жилището и домакин по искането за виза на Е. Л.. Той е попълнил въпросник относно целта и условията на заявената виза. Посоченото жилище представлява триетажна къща с четири стаи, годни за обитаване. За извършената проверка е изготвен констативен протокол. Във въпросника Н. Ю. М. е заявил, че Е. Л. е дъщеря на негов познат от И., с която има сключен безвъзмезден договор за наем за срок от 1 година; чуждата гражданка има ключ за жилището, но няма лични вещи в него и до момента не е пребивавала на адреса, тя работи като компютърен специалист в [населено място], Република Т., не е омъжена и няма деца. Н. Ю. М. не знае каква е целта на заявената виза. В деня на извършване на проверката служители на група „Миграция“ са провели телефонен разговор с Е. Л. с цел на установяване на целта и условията на заявената виза. В него тя е заявила, че целта на заявената от нея виза е да посещава Република България и по-точно [населено място] през свободното си време, когато е в

отпуск; тя живее и работи в [населено място], Република Т.. Няма роднини или близки, които да живеят в страната; тя няма намерение да работи в страната.

Констатираното е в противоречие с изискванията на чл.9, ал.1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, и съгласно това е предложено да не бъде издадена поисканата виза.

Ответникът с молба от 15.10.2025 г. представи в цялост заявлението за издаване на виза /л.67/.

Жалбоподателят с молба от 25.11.2025 г. представи писмени доказателства в превод на български език /л.74/.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя лично на 01.08.2025 г. Жалбата е депозирана в АССГ на 14.08.2025 г. с вх.№ 20419, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежно упълномощен адвокат /л.8/, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министъра на външните работи и Заповед № 6/13.02.2025 г. на Генералния консул на Генерално консулство на Република България в И., съгласно която А. З. разполага с правото да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец, съгласно Приложение №7 към чл.34 и Приложение №8 към чл.34 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказ от издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, с право да извършва заверки и легализации на документи /л.46/.

Спазена е законоустановената форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение №7 НУРИВОВР, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл.59, ал.1 и ал.2 АПК.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбите на чл.10, ал.1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е едно от тях. Съгласно чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната

даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл.32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл.21, § 1 и на чл.32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, Съдът дължи произнасяне и по съдържанието се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на Е. Л.. Съгласно чл.8 ЕКПЧОС и чл.3 от Протокол №4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело Carpenter Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело Boulif ЕСПЧ приема, че "извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл.8, § 1 ЕКПЧОС".

Понятието "семейство" съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е "необходимо в едно демократично общество, т.е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел". Прилагането на чл.8, § 2 ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл.8, § 1 ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят не желае трайно да се установи на територията на Република България, желае да посещава страната краткосрочно. Не поддържа трайни връзки и контакти с близки в Република България. Домакинът М. не знае каква е целта на заявената виза, а за чуждата гражданка знае, че тя няма лични вещи в него и до момента не е пребивавала на адреса, тя работи като компютърен специалист в [населено място], Република Т..

От анализа на доказателствата по делото не може да се приеме, че жалбоподателката има намерение да се установи продължително или постоянно в Република България. Напротив – ясно е намерението ѝ да посещава страната краткосрочно, като по този начин се обосновава и извод за законосъобразност на обжалвания отказ.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл.8, ал.1 от Конвенцията. Не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – апликантът има намерение да посещава Република България за кратко, без намерение за трайно установяване в държавата.

Не води до различен извод съобразяването на развитите от адв.П. доводи във връзка с желанието на жалбоподателката да придобие българско гражданство, доколкото тя е от български произход. Това е така, защото това е друго административно производство, развиващо се пред друг административен орган и на различно основание. В случая на обсъждане е подложена мотивировката на консулското длъжностно лице относно поисканата виза и Съдът я намира за обоснована, намираща опора в събраните доказателства з хода на административното производство.

По изложените дотук съображения Съдът намира жалбата за неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Ответникът не е заявил искане за присъждане на разноски, поради което Съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Л., гражданка на Т., [дата на раждане], паспорт № U25147993, против отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – вид D, издаден на 01.08.2025 г. от Консулско длъжностно лице – Съветник, консул в Генералното консулство на Република България в И., Т., по нейно заявление № IST25015675V/02.06.2025 г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: